

ALİ ULVİ KURUCU

Değerli Mütefekkir, Şair ve Gönül Adamı Ali Ulvi Kurucu Hocaefendi:

1946'da Medine'de bir gün Arif Hikmet Kütüphanesine Eğinli Hacı Hafız Efendiyi ziyarete gittiğimde kütüphaneye Sirac-ün Nur isminde, Osmanlıca taş baskısı bir kitap gelmişti. Kütüphane listesine kaydettikten sonra, kitabı kuşbakışı denecek kadar kısa bir tetkikim oldu. Kitabın müstesna fikirlerle dolu, imana ve İslami anlayışa yepyeni bir canlılık katan bir eser olduğunu anladım. Bu eserleri yazan insan mutlaka ilahi teyide mazhar oluyordu ki, yazdıkları, yanan bir gönülden çıktığı için, okuyan insanların da gönlünü yakıyordu.

Ön söz ulaşınca Üstad'ın davranışını şöyle anlatmışlardı: Kendi yazılarını bile bir defa okutur, dinler, bazı kelimelerini değiştirirdi. Yazdığınız ön sözü üç defa okuttu, hiçbir kelimesine dokunmadan şöyle dedi;

"Bu bir iltifat-ı Muhammediyedir, aynen basılsın."

Artık o günden beri Üstad benim için yılmayan bir iman, sönmeyen bir ışık, kararmayan bir tarih ve kısılmayan bir ses idi. Bir de Risale-i Nurların hayretimi mucip olan, ruhumu yakan, beni kendisine âşık eden bir tarafı vardı ki, Üstad bu eserleri hapiste irka suretiyle yani dikte ettirerek yazdırıyordu. Ben ise kütüphanelerde bulunuyorum. Önümde binler kitap var, eser yazamıyorum. O, hapiste bunları yazıyor.

Bilindiği gibi Üstad, uzun ve bereketli ömrünün bütün mesaisini imanı kurtarmak gayesine teksif etmiştir. Risale-i Nur Külliyyatının her satırında, dünya ve ahiret saadetine imanda ve her türlü felaketin de inkârda olduğunu haykırmaları, basiret erbabı ariflerin, Allah tarafından dinin ihyasına memur edilen mücahidlerin, kalp gözleriyle sır perdelerinin arkasını görme halleridir. Risalelerin yazıldığı günlerde, anarşinin mevcut olmadığı zamanlarda **"Korkarım bu asil milletin evladları bir gün gelir anarşi çukuruna yuvarlanırlar."** diyerek, daha sonraki yıllarda hızla gelişen anarşinin ruhlarda bırakacağı tahribatı ta o günlerde işaret buyurmuşlardı.

(bk. Salih OKUR, Ulemanın Gözüyle Bediüzzaman)